

Čís. 4815.

Pojem »přechovávání« ve smyslu § 24 odst. 1 zák. čís. 9/1924 není rovnocenný pojmu držby ve smyslu občanského zákona; vyžaduje, by obžalovaný sám měl radiotelefonní přístroj u sebe (by přístroj byl v dosahu jeho faktické moci používatí ho).

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Zm I 192/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 18. ledna 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Rozsudek vychází z nesprávného hlediska na pojem »přechovávání« ve smyslu § 24 odst. 1 zák. čís. 9/1924 sb. z. a n., považuje jej za rovnocenný pojmu držby ve smyslu občanského zákona. Uznává obžalovaného vinným přečinem podle § 24 odst. 1 cit. zák., zjišťuje, že obžalovaný byl majitelem a držitelem radiostanice »T.« bez koncese, ač současně zjišťuje, že dotyčné radiotelefonní zařízení bylo zabaveno nikoliv u něho, nýbrž u spoluobžalovaného Ludvíka S-ého, kterého rozsudek osvobozuje. Je-li pro pojem »přechovávání« podle § 24 odst. 1 zák. rozhodnou skutečnost, že osoba fysická nebo právnická »má u sebe« radiotelefonní zařízení (§ 3 odst. 2 zák.), čímž se rozumí, že zařízení to je v dosahu její faktické moci používatí ho k zachycení a poslouchání vysílaných zpráv radiotelefonních (rozh. nejv. soudu sb. čís. 3427), pak pouhá právní skutečnost vlastnictví nebo držby dotyčné osoby v poměru k zařízení tomu beze vztahu skutečného, odpovídajícího onomu pojmu »míti u sebe« v uvedeném již významu slova toho, netvoří právní znak »přechovávání« ve smyslu onoho přečinu. Podle trvalé judikatury nejvyššího soudu nevyžaduje se pro pojem »míti u sebe«, by ten, kdo radiotelefonní zařízení přechovává, byl jeho majitelem (rozh. nejv. soudu sb. čís. 2792, 3554, 4063); pojem přechovávání je širší než držba (rozh. nejv. s. sb. čís. 2436). Neobsahuje-li tudíž rozsudek vůbec žádného zjištění, že obžalovaný sám onen radiotelefonní přístroj u sebe měl, tudíž přechovával ve smyslu zákona, a že takto byl přístroj ten v dosahu jeho faktické moci, by byl jím též používán, naopak zmiňuje-li se rozsudek o zodpovídání se obžalovaného — aniž by z toho činil jakékoliv zjištění — že v době, kdy koupený přístroj byl mu z obchodu poslán, právě se stěhoval a proto jej v původním ještě obalu poslal k S-ému, by jej u sebe prozatím ponechal, pak nebylo skutkového základu pro odsuzující výrok pro přečin podle § 24 odst. 1 cit. zákona a rozsudek jeví se býti takto zmatečným podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Když proto zmateční stížnost také z těchto důvodů

uplatňuje tento hmotněprávní zmatek, jest jí přisvědčiti a zrušiti rozsudek jako zmatečný, aniž třeba zabývatí se dalšími výtkami. Pro nedostatek určitého zjištění povahy negativní, že stěžovatel onen přístroj u sebe neměl v uvedeném již významu slova, ač obžaloba to tvrdí, nelze ihned rozhodnouti ve věci samé a je nutno věc vrátiti soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 4816.

Byl-li obžalovaný vzat do zatímní uschovávací vazby soudu, v jehož obvodu byl policií zadržen na základě odvolaného zatykače soudu, u něhož bylo trestní řízení proti němu již provedeno a skončeno, a propuštěn pak z vazby oním soudem na žádost tohoto soudu, jest k vyřízení žádosti obžalovaného o náhradu za utrpěnou vyšetřovací vazbu podle zákona ze dne 18. srpna 1918, čís. 308 ř. zák. ve smyslu § 3 tohoto zákona příslušná radní komora tohoto, nikoliv onoho soudu.

(Rozh. ze dne 20. října 1933, Nd II 122/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl v neveřejném zasedání v příčině žádosti Bruna B-a o nároku na náhradu škody podle zákona z 18. srpna 1918, čís. 318 ř. zák. v záporném sporu o příslušnost mezi krajským soudem trestním v Praze a okresním soudem v Olomouci, takto: Příslušná jest radní komora krajského soudu trestního v Praze.

Důvody:

Rozhodnutím radní komory krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. února 1929 byl proti Brunu B-ovi vydán zatykač pro podezření z trestných činů podle §§ 197, 200, 203, 171, 173 tr. zák. a § 1 zák. o mař. ex. Podle zprávy policejního ředitelství v Praze ze dne 28. března 1929 byl Bruno B. dodán do vazby krajského soudu trestního v Praze pro podezření z trestných činů v zatykači uvedených. Na to byl rozhodnutím radní komory krajského soudu trestního v Praze ze dne 30. března 1929 zatykač odvolán. Rozsudkem téhož soudu ze dne 5. srpna 1929 byl obžalovaný Bruno B. podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 200, 203 tr. zák. a uznán vinným přestupkem maření exekuce podle § 3 zák. z 25. května čís. 78/1883 ř. zák. a za to odsouzen k trestu vězení v trvání jednoho týdne zostřeného jedním postem, při čemž bylo vysloveno, že trest jest odpýkán zajišťovací a vyšetřovací vazbou od 28. března 1929 7 hod. do 5. dubna 17 hod. Podle zprávy policejního úřadu v Olomouci ze dne 6. července 1933 byl však Bruno B. téhož dne v 7 hod. v Olomouci policií zadržen a byl, jelikož prý zatykač radní komory krajského soudu trestního v Praze ze dne 13. února 1929 nebyl odvolán, odevzdán do vazby krajského soudu v Olomouci, kde na něho byla usnesením ze dne 7. července 1933 uvalena ve smyslu § 175 čís. 2 tr. ř. zatímní vazba